

Szakszervezeti vezető basszusgitárral

A jazz tanszakra járt, majd basszusgitárosként több éven keresztül muzsikált szórakozóhelyeken, itthon és külföldön. Dolgozott ügyintézőként egy zenészközvetítéssel foglalkozó központnál, játszott rockzenekarokban, és basszusgitárosként időnként még ma is pódiumra lép. Sok dologgal foglalkozott eddigi élete során, s minden munkát szívesen végzett, akár csak másfél évtizede a szakszervezeti tevékenységet. Dr. Gyimesi László, a Művészeti Szakszervezetek Szövetségének elnöke, a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezetének főtitkára, emellett egyike volt azoknak, akik tíz esztendővel ezelőtt útjára indították a Zenekar című lapot.

– Popa Péter, a Szimfonikus Zenekarok Szövetségének elnöke keresett meg azzal az ötlettel, hogy indítsunk el egy új lapot a muzsikusoknak, s mivel kiválónak tartottam a javaslatát, örömmel támogattam – meséli dr. Gyimesi László. – Így az újság a szövetség és a szakszervezet közös kiadványaként jelenik meg. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy bármilyen jogot vindikálnánk magunknak szerkesztésben, hiszen nem akartunk-akarunk szakszervezeti propaganda lapot készíteni. Teljesen szabad kezét adunk Péternek, s az újságban a szakszervezetet érintő kritikának is helye lehet. A leglényegesebb számunkra az, hogy a lapon keresztül a zenészekhez el tudjuk juttatni az őket érintő, fontos információkat. Az évek során a Zenekar igazolta ezt a várakozást. Értékes lappá vált.

– *S már az alakítás óta rendszeresen publikál az újságba...*

– Nagyon nehéz feladat számomra a szakszervezeti életről írni. Egészen más műfaj a jogszabályok nyelvén megfogalmazni egy szakszervezeti javaslatot, törvénymódosítást vagy pedig minderről újságcikket készíteni, ahol a laikusok számára is érthető, olvasmányos anyagra van szükség. Nem könnyű hétköznapi példákön bemutatni egy-egy új jogszabály hatását, vagy megfelelő módon tálni az elért, időnként jelentős eredményeket, és szinte lehetetlen részletesen bemutatni az eredményekhez, vagy a kudarcokhoz vezető hosszú utat, a kívülálló számára rendszerint érdektelen és unalmas tárgyalások, levelezések láncolatát. A legborzasztóbbak a lapzárták, a leadási határidők! Persze, azért igyekszem mindig eleget tenni ennek a kötelezettségemnek, hiszen fontos a tájékoztatás, s a Zenekaron keresztül valóban az érintettekhez jut el a hír!

– *A muzsikus mindennapokról pedig önnek is van fogalma, hiszen ön is zenész...*

– A Bartók Béla Zeneművészeti Szak-középiskolában végeztem és a jazz tanszakra jártam, s több rock zenekarnak is a tagja lehettem, majd egy négytagú együttesel játszottunk különböző vendéglátóhelyeken. Három éven keresztül Norvégiában, majd itthon zenéltünk. 1982-ben döntöttem úgy, hogy más elfoglaltságot keresnek, hiszen kétgyerekes családapaként úgy éreztem, mindenütt ideiglenesen tartózkodom, már ideje felhagynom a folytonos utazgatással. Ráadásul a zene mellett mindig is rengeteg más dolog is érdekelt. Ekkor lettem az Országos Szórakoztatózenei Központ ügyintézője, s zenészközvetítéssel kezdtem foglalkozni. Másfél esztendő elteltével a budapesti szakszervezet titkári helye megüresedett, s engem kértek fel erre a posztra. Igent mondtam, a tagság is rám voksolt, így új korszak kezdődött az életemben. A tennivalókról sokat kellett tanulnom, hiszen ezt megelőzően magam is csupán egyike voltam a szakszervezeti tagoknak, s a szervezet működéséről nem sokat tudtam. Ezt követően, 1984-től a zenész szakszervezet munkatársa lettem, sok számomra szakszervezeti szempontból új területtel is megismerkedtem, hiszen a szórakoztatózenészek mellett ebbe a körbe számos szimfonikus együttes, nagy koncertrendező cég tartozott. Igyekeztem hát minél gyorsabban elsajátítani a szükséges ismereteket. Szerencsére az akkori politikai környezethez viszonyítva a zenész szakszervezet hagyományosan erős autonómiát élvezett, mindig is volt mozgástere, s így jól lehetett ezen a területen dolgozni.

– *S hogyan lett a titkárból elnök?*

– 1989-ben újjáalakult a szervezet, önálló jogi személyé vált, ekkor elődöm – akitől nagyon sokat tanultam – nyugdíjba vonult, és engem választottak meg a helyére. Később a Magyar Zeneművészek

és Táncművészek Szakszervezete titkári beosztását pedig főtitkárrá keresztelték át. Azóta ötévenként, kettő alkalommal újraválasztottak a tagság küldöttei, s erre a bizalomra nagyon büszke vagyok. Akár csak arra, hogy 1994-ben a Művészeti Szakszervezetek Szövetségének elnökévé is megválasztottak, s azóta töltöm be egyidejűleg ezt a két tisztséget. S persze, szereztem azért közben még két diplomát is, elvégeztem az Államigazgatási Főiskolát és a Pécsi Egyetem Jogi karát. Jelenleg éppen a jogi szakvizsgára készülök, és nagyon fontosnak tartom a folytonos tanulást. A szakszervezeti munka mellett pedig igyekszem más zenei és művészeti szervezetekkel is foglalkozni. Szakszervezetünk alapító tagja a Magyar Zenei Tanácsnak. Magam hat éven keresztül dolgoztam alelnökként, és jelenleg is részt veszek az elnökség munkájában. A Nemzeti Kulturális Alapprogram bizottságának 1996 óta vagyok a tagja. Az Előadóművészi Jogvédő Irodának is az elnöke vagyok, s ez a szervezet az utóbbi időben egyre hangsúlyosabb szerepet tölt be. Annak pedig nagyon örülök, hogy a nemzetközi zenész szakszervezeti mozgalom is az egyik legjelentősebb szervezetnek tartja a magyar szakszervezetet, s a több, mint hatvan országot tömörítő Zenészek Nemzetközi Szövetségének (FIM) 1989 óta választott végrehajtó bizottsági tagjaként is tevékenykedhetek.

– *A gitározással végleg felhagyott?*

– Dehogy! Amennyire időm engedi, sajnos nagyon ritkán, ma is elmegyek játszani kisebb rendezvényekre. Otthon pedig rendszeresen zongorázom, s a saját örömeimre zenét is szerzek. A muzsika a mai napig az egyik legfontosabb dolog az életemben, és ez már aligha fog változni!

R. Zs.